

[Johan Asmussen.]

Med hensyn til det, som jo er det afgørende i dette forslag, spørgsmålet om sognekommunernes frie stilling med hensyn til fastsættelse af promillerne, er vor stilling jo den — for så vidt parallelt med venstres og de konservatives — at vi mener, at der bør og må fastholdes en maksimumsgrænse; at minimumsgrænsen må slettes, anser vi for en selvfølge. For øvrigt er det vel et spørgsmål, om den foreslåede minimumsgrænse på 16 for bykommunerne ikke er for høj; jeg går ud fra, at det vil blive overvejet nærmere, men for sognekommunerne, specielt landkommunerne, må vi fastholde, at der også fremtidigt må være et loft.

Det er jo nu, for jeg ved ikke hvilken gang, blevet indvendt fra socialdemokratisk side også af hr. Ove Hansen, at det tyder på en mistillid til det kommunale selvstyre, når man ikke vil give frit slag i sognekommunerne. Lad mig igen sige, hvad for Gud ved hvilken gang både andre ordførere og jeg har sagt, at de to ting intet har med hinanden at gøre. Det er ikke et spørgsmål om tillid eller ikke tillid til kommunalbestyrelserne i denne relation. Problemet er, at der her er brug for at sikre et mindretal. Sagen er nemlig den, at i ingen eller i overordentlig få kommuner her i landet, heller ikke i landkommuner, er det landbrugerne, der har flertal. De er i mindretal, og derfor er der en ganske normal og menneskelig mulighed, lad os sige risiko for, at de interesser, som mindretallet repræsenterer, hvis det overhovedet sidder i kommunalbestyrelsen, ikke får tillagt den vægt, som de bør have. Landbrugets udvikling for tiden, afvandringen fra landbruget, den allerede skete kommunesammenlægning og den yderligere udvikling af kommunesammenlægningen, som vil foregå i de kommende år, hele denne tendens vil i stigende grad nødvendiggøre, at man, hvad angår beskatningen af landbrugsjord, må tage vare på mindretallets interesser. Det er baggrunden for, at vi må fastholde, at

man ikke kan give fri bestemmelsesret, sådan som man ønsker det i forslaget.

Fra konservativ side blev der jo ved årets begyndelse i form af ændringsforslag fremsat forskellige tanker. Allerede dengang tilkendegav vi, at dem kunne vi principielt slutte os til. Jeg formoder, at de under en eller anden form vil komme frem igen, og vi må selvfølgelig se, hvordan de nærmere bliver udformet, men i princippet kan vi give vor tilslutning. Det var jo tanken, at 10 pct. som en slags gennemsnitsandel af den del af landbrugsjorden, der, om jeg så må sige, ligger under bygningerne, under boligerne, skulle underkastes normal beskatning, medens skatterne for de 90 pct.s vedkommende, nogenlunde generelt svarende til selve den landbrugsmæssige del, skulle aftrappes over en årrække.

Men bortset herfra vil jeg gerne henkaste til overvejelse, om man måske, hvis man bevæger sig bort fra en maksimumsgrænse, så ikke skulle overveje at få en regel om, at der etableres et fælles ligningsgrundlag for en flerhed af kommuner, f. eks. inden for et helt amt, altså sådan at alle kommunerne inden for amtet i fællesskab skal se at blive enige om, hvilken promise der skal holdes inden for de pågældende kommuner. Det er ikke, fordi vi vil lægge os fast på den tanke, men vi ser gerne, at man overvejer, om der skulle være en vej frem, i hvert fald som en overgangsform.

I forbindelse med landbrugsbeskatningen, altså så længe den ikke bliver sådan, som vi mener den skulle være, vil jeg gerne nævne et system, som der har været tanker fremme om et par gange, nemlig det system, der, så vidt jeg ved, findes i Sverige, og som kaldes garantiskatssystemet. Sagt ganske kort går det ud på, at kommunen får garanti for, at den dog får en vis skat af enhver landejendom, idet der fastsættes en procent af ejendomsskatteværdien, som mindst skal komme ind i skat af den pågældende ejendom. Hvis ejerens indkomstskat ligger under det beløb, som denne